

Sygn. akt III KZ 74/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie skazanego **D. G.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 października 2014 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 28 sierpnia 2014 r., sygn. akt II AKo (...),

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

D. G. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 16 grudnia 2010 r., sygn. II K (...). Po rozpoznaniu apelacji obrońcy wyrok ten utrzymany został w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 5 kwietnia 201 r., sygn. V Ka (...).

W dniu 14 maja 2014 r. do Sądu Apelacyjnego w (...) wpłynęło pismo skazanego zawierające wniosek o wznowienie powyższego postępowania. Skazany wniósł następnie o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku.

Wyznaczony obrońca z urzędu w opinii z dnia 8 lipca 2014 r. stwierdził, iż nie znajduje podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. W dniu 15 lipca 2014 r. wezwano D. G. do uzupełnienia w terminie 7 dni formalnego braku jego wniosku o wznowienie postępowania. Wezwanie to dotyczyło usunięcia braku formalnego przez sporządzenie i podpisanie wniosku o wznowienie przez adwokata. Zarządzenie o wezwaniu do usunięcia braku doręczono skazanemu wraz z opinią obrońcy z urzędu w dniu 17 lipca 2014 r.

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku skazanego wobec nieuzupełnienia braku.

W zażaleniu skazany podniósł, że wyznaczony obrońca z urzędu niewłaściwie ocenił przedstawione przez niego we wniosku okoliczności związane z osobami sporządzającymi w jego sprawie opinię psychiatryczną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Wniosek o wznowienie postępowania powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata. W orzecznictwie i piśmiennictwie obowiązek wynikający z art. 545 § 2 k.p.k. określany jest powszechnie jako przymus adwokacki. Interpretacja słowa „powinien” jest jednolita i uznaje się to słowo jako równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji nakazu zawartego w omawianym przepisie. Wyznaczony dla D.G. obrońca z urzędu skierował do sądu pismo, w którym przedstawił argumenty, które jego zdaniem nie uzasadniają złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Przedstawiona w zażaleniu ocena postępowania obrońcy ma charakter subiektywny. Analiza stanowiska obrońcy prowadzi do wniosku, że należyście wywiązał się z nałożonego nań obowiązku. Wyznaczenie obrońcy z urzędu spełniło wymóg rzetelnego procesu. W ramach standardów tego procesu nie można jednak gwarantować dokonywania przez obrońców tylko takich czynności, które są zgodne z poglądami wnioskodawców. Sąd nie może przy tym wyznaczać kolejnych obrońców z urzędu, aż do uzyskania przez wnioskodawcę oczekiwanego przez niego efektu. (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 sierpnia 2008 r., IV KZ 52/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1711; z dnia 17 września 2008 r., III KZ 92/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1872).

Skazany mógł zatem jedynie po otrzymaniu wezwania do usunięcia braku sam ustanowić adwokata w celu sporządzenia i podpisania takiego wniosku. Fakt, że nie uczynił tego, nie uzupełniając braku powoduje, że zaskarżone zarządzenie jest zasadne i jako takie utrzymane zostało w mocy. Okoliczności faktyczne i dowodowe przedstawiane w zażaleniu nie mogą być rozpoznawane wobec faktu, że wniosku o wznowienie nie sporządził i nie podpisał adwokat, a nie można jednocześnie po analizie akt sprawy i stanowiska obrońcy uznać, aby nie wypełnił on obowiązków obrońcy z urzędu.

Na marginesie tylko można dodać, że także obecnie skazany może ustanowić obrońcę z wyboru w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania.